

Քանի՞ օր է անցել այդ հեռավոր տասներորդի... Ի՞նչ երազներ, սակայն, ինձ հանգիստ չեն տալիս...

ներն էի ունում... Ես դա շատ լավ հիշում եմ... Երկա՛ր լռելուց հետո մի կերտ արտաբերում եմ...

-Դրմփ-դրմփ, դրմփ-դրմփ... Բարանում եմ սարսափած հայացքս թունելախորշին հառած: Թվում է մի անբողջ գունդ է խոխոս հանգով դուրսում:

բայց ինձ գերեցին: Նավասացեր ինձ գերեցան մեջ ես այնքան շատ եմ ատաղիլ, որ թերևս հազար անգամ հեջ կլինեմ մեռնելը...

ԳԵՎՈՐԳ ԱՍԱՏՐՅԱՆ

ԵՐԱԶՆԵՐ ՀԱՓԵՏԱԿՈՂՈՐ

ՆԱԽԿԻՆ Ե ԳԳ ՍԵՉՍԻՆ ՇԵՐՈՍ ԶԻՎԱՆ ԱՐՐԱՇԱՍՏԻ ՇՈՍՏԱԿՆ

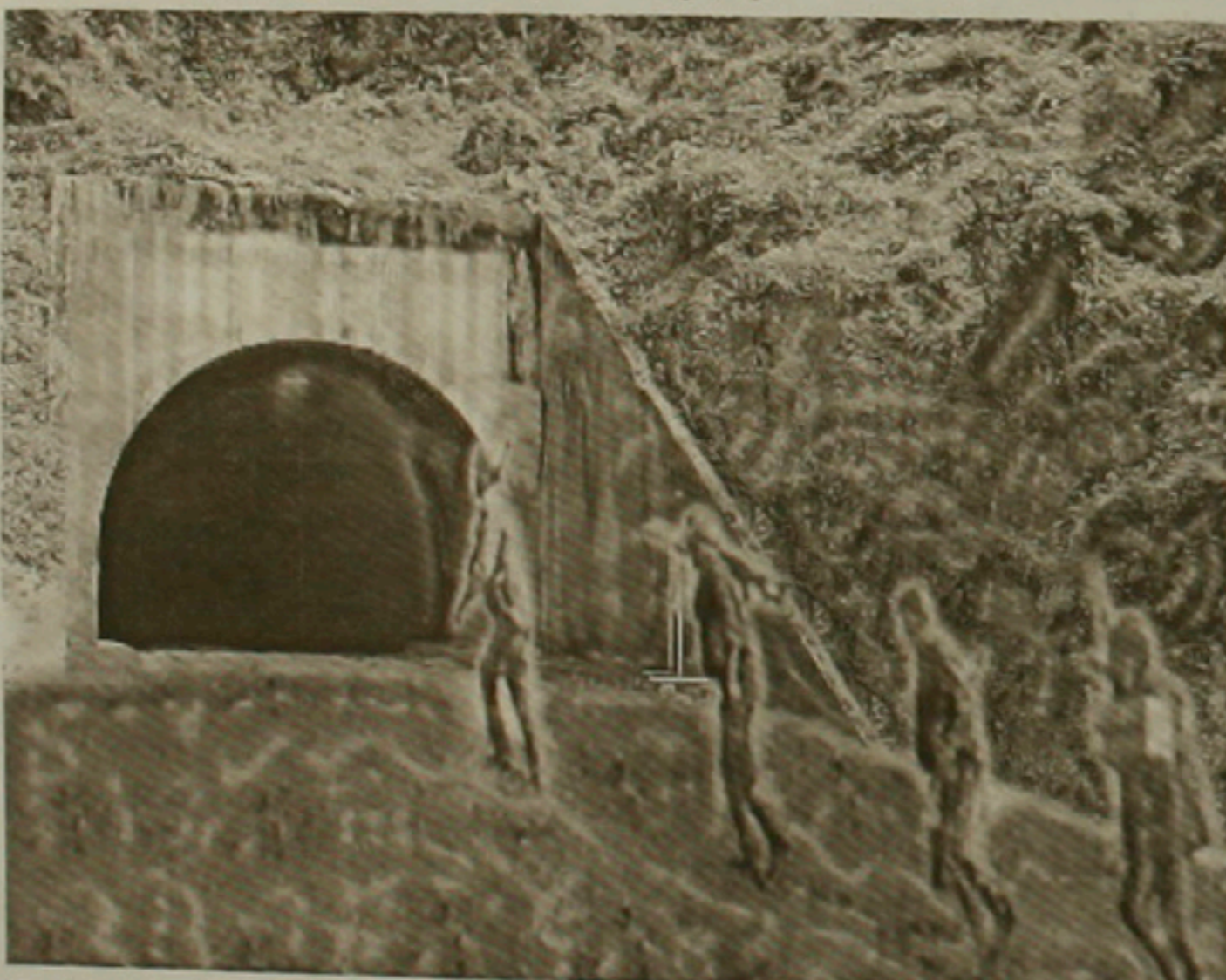
երազներ... Եվ մշտադեպ նույն տասկերներն են կինոստուդիաների տեսանկյունից:

կա, լաց կլինի, բայց նա հավաքեց իրեն... -Ճիշտ այդպես, դարձնում եմ հրամանատար... Բայց ի՞նչ ենթակետեր չեն հավաստում, որ ես գոհվել եմ...

րոտը, չորոտը... Դուրսից հուժկու ծայրն արդեն արձագանքում է շրջակա լեռներում...

Խնդրում եմ վերադարձե՛ք ես հանգիստ խաղաղությամբ...

...Ի՞նչ քայլում եմ մի շատ երկար, անվերջանալի թվացող թունելի միջով: Ծուրջս խավար է, գերեզմանային լռություն: Միայն ի՞նչ քրքրված ճեքավոր զինվորական կոշիկների արձագանքն են լսում ես մեկ էլ անհավասար ու ծանր շնչառության ծայրը:

Նրանք չեն հավաստում, որ ես չկամ, որ իսկապես չկամ... Նրանք երկուսով դեռ ստատում են...

-Վա՛շ, կա՛նգ ա՛ր: Նավասա՛ր, զգա՛ս, բարձր ու խոխոս հրամայում է ավազը: -Պարոն հրամանատար, երոտ վաշը վերադարձել է ճամբար: Չոհե՛ր չկան:

Վաշն անշարժ կանգնել է հրամանի ստասելով:

Ամեն ինչ միշտ այնպես է, ինչպես ծեռուկ Կուրասավայի երազում: Նիշո՞ւմ եք:

-Ցավում եմ, շարքային Նագուչի,- թուրս մի կերտ կուլ տալով ասում եմ ես,- շատ եմ ցավում, բայց դու գոհվել ես, դու մեռար ի՞նչ ձեռքերի մեջ...

-Չոհե՛ր չկա՞ն...- լացակումած մեծնջում եմ աչքս չկտրելով նրանց սիրտնած, ճերմակ երեսներին:

Դողդղացող ձեռքերով կոճկում եմ շինելիս կոճակները, դժվարությամբ գցում օձիքիս կեղևը եւ ուղղելով տառադանքից կուրացած մեջքս՝ տասվի եմ առնում:

-Դրմփ-դրմփ, դրմփ-դրմփ... Նոսկից, շատ հեռվից, թունելի խորքից դուրսից ծայրերն են լսում: Մի՞թե՛ երազում եմ: Ոսնամայները գնալով ավելի հասու ես հստակ են լսվում դրմփ-դրմփ, դրմփ-դրմփ...

Չինվոր սխում է նա ոչ մի կերտ չի ուզում հաշվել ի՞նչ մեռած լինելու-մտքի հետ: Նա շրջվում է գլխիկոր ու դանդաղ քայլերով նորից ուղղվում դեղի թունելի խորք...

Նուզմունքն ինձ խեղդում է, ես հագիվ եմ ասում:

-Երոտ վա՛շ, զգա՛ս: Նե՛ս դարձ, քայլով մա՛րջ:

Մտքս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

-Շարքային Նագուչի,- հուսահատ կանչում եմ նրա հետևից:

...Ես հասկանում եմ ձեռ ատումները, զգում եմ ձեռ ցավը, ի՞նչ եղբայրներ, բայց ես այնպես... դուր քոլոր գոհվել եք... Երոտ վաշը ոչնչացվեց մինչև վերջին զինվորը, ոչ ոք կենդանի չմնաց...

Վաշի կանոնավոր շարքերը ձգվում են ինչդեպ շքեղում եւ շեփո՛րի հնչյունների ներքո հասու քայլերով շարժվում դեղի թունելի խորք... Դրմփ-դրմփ, դրմփ-դրմփ...

-Շարքային Նագուչի՞,- շնջում եմ ես: Աչքերս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

Չինվորը ծայրիս վրա դառնում է դեմքով դեղի ինձ, կանգնում է զգաս: Եվ ես տասվի եմ առնում: Նա մի քանի քայլ ետ-ետ է գնում, հետ կրկին շուտ է գալիս ու կամաց հեռանում-կորչում է թունելի խավարում, անհանում...

Ներքեցի ինձ,- արցունքները դեղի ներս եմ հոսում,- միայն ես ողջ մնացի... Ինձ չտղանեցին... Նավասացեր... ես հիմա չեմ կարողանում նայել ձեռ աչքերին... Այդ ես ձեռ մահվան քերտն սարա... Ես կարող էի կասարվածի մեղքը բարդել անհեթեթե տասներորդի վրա, բայց ես դարձաքոս չկարողացա ձեռ տաշտանել...

Մտքս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

-Ճիշտ այդպես, դարձնում եմ հրամանատար, տասվի է առնում զինվորը:

Ես կանգնած եմ մեռակ, ավելի մեռակ, բան երբեք, ես մեռակ եմ ի՞նչ տառադանքների, ի՞նչ սարսափների ու տառադանքների հետ... Մեռակ է ասես ամբողջ սիեզերը...

Անմայն հեկեկում եմ...

Մտքս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

Ետ-ետ եմ գնում: Աչքերիս չեմ հավաստում: Լեզուս կարկամել է:

Ասված ի՞նչ, մի՞թե՛ այս ամենը՝ երոտ է: Եվ հանկարծ...

Անմայն հեկեկում եմ...

Մտքս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

-Նրամանատար,- անվճռական շարունակում է զինվորը,- մի՞շտ է, որ ինձ ստանել եմ տասներորդի դաշտում: Ես չեմ ուզում հավաստ, որ գոհվել եմ... Այս, ես, այս, ես տուն էի գնացել եւ մոտ թխած կարկանդակ-

Անմայն հեկեկում եմ...

Մտքս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

Ես կանգնած եմ մեռակ, ավելի մեռակ, բան երբեք, ես մեռակ եմ ի՞նչ տառադանքների, ի՞նչ սարսափների ու տառադանքների հետ... Մեռակ է ասես ամբողջ սիեզերը...

Անմայն հեկեկում եմ...

Մտքս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

Ես կանգնած եմ մեռակ, ավելի մեռակ, բան երբեք, ես մեռակ եմ ի՞նչ տառադանքների, ի՞նչ սարսափների ու տառադանքների հետ... Մեռակ է ասես ամբողջ սիեզերը...

Անմայն հեկեկում եմ...

Մտքս սարսափից ասես դուրս եմ թռչելու ակնախտոչներից: Չայնս օտարսի է, անհանձն, ասես ոչ թե ես, այլ ուրիշ մարդ, թերևս հենց ինձը՝ ծեռուկ Կուրասավան է խոսում:

